

Saldainiai

by Audrius Tyliūnas

Pirma dalis

Kartą sapnavau vieną sapną, kuris labai įsiminė. Toks jausmas buvo, lyg skrisčiau. Skrisčiau aplink visą pasaulį ir žiūrėčiau į jį iš paukščio skrydžio. Viskas buvo nuostabu. Po to parskridau namo. Čia po kiek laiko atėjo svečių. Jie prinešė daug saldainių. Visus davė man. Pasiėmęs juos visus į glėbį, netverdamas džiaugsmu, nubėgau į savo kambarį. Pasidėjau juos visus ant lovos atsargiai, apguldamas savo nesuklotus patalus pilvu, kad nepamesčiau nė vieno. Žinojau, kad sapne nepajusiu jų skonio. Todėl sugalvojau juos pasidėti po pagalve, kad prabudęs juos ten rasčiau ir galėčiau ne tik pasmagurianti, bet ir pasitaupyti vėlesniam laikui. Taip ir padariau. Tik, deja, prabudęs ir atkėlus pagalvę, pažiūrėjus po ją supratau, kad mano planas nepavyko. Saldainių nebuvo.

Prieš kelias dienas vėl sapnavau panašų sapną. Tik kad jo pradžia buvo visai kitokia. Maždaug kaip aš atrandu iš rūsio einantį požeminį tunelį, vedantį į stebuklingą pasaulį. Sapno pabaigoje iš gerojo burtininko gavau galimybę paprašyti vieno noro. Žinojau, kad būnant sapne nėra verta kažko daug prašyti. Bet maišą saldainių paprašiau. Juos vėl parsinešiau namo ir galvojau, kad turbūt praeitąkart kažką tiesiog ne taip padariau. Vėl pasislėpiau saldainių po pagalve ir prabudau. Jų ir vėl nebuvo.

Šiąnakt ir vėl sapnavau, kad turiu daug saldainių. Gavau jų Velykų proga, nors dabar šiaip buvo žiema. Vis dar, tikėdamas, kad saldainiai gali iš sapno nukeliauti į realybę pro ten, kur aš nukeliauju, paslėpiau juos po pagalve. Netrukus prabudęs greit atsikėliau ir atidengiau pagalvę, neturėdamas per daug vilčių, bet lyg ir jausdamas, kad šikart galėjo pavykti. Atidengęs pagalvę išsižiojau. Negalėjau patikėti savo akimis, po ją tikrai gulėjo sauja saldainių. Nemeluojau, po pagalve tikrai buvo tie patys sapno saldainiai. Paėmiau juos, apžiūrėjau, jie buvo tikri. O aš buvau prabudęs. Man tikrai pavyko perkelti saldainius iš sapno į realybę.

Dar neapsirengęs, su *pižama*, pasidėjau visus saldainius, kaip savo sapnų „uždarbį“, į saldainių taupyklę, pasilikdamas tik vieną. Jį išvyniojau ir dar tebegalvodamas apie sapną saldžiai suvalgiau, mėgaudamasis tuo stebuklingu skoniu.

Antra dalis

Stumiamo prekių vežimėlio cypimas migdė. Ryški prekių eilių šviesa veltui bandė budinti. Buvau pavargusi po darbo. Laimis atrodė žvalus. Ėjom pro pieno produktų skyrių, jau beveik visko, ko reikia, nupirkę.

– Ko dar reikia? Sviesto paimt?

Nelaukęs atsakymo iš manęs paėmė nuo lentynos pakelį ir įdėjo į vežimėlį.

– Daugiau kaip ir viskas, – pridūriau.

Stūmiau vežimėlį link kasų. Ėjom pro saldainių skyrių. Būtent tada pagalvojau apie Lauryną. Jis taip mėgsta saldainius, bet labai retai kada nuperkam ar leidžiam jam nusipirkt.

– Ką manai, gal paimam saldainių Laurynui? Nustebinsim, gal pradžiuginsim.

– Tu sakai, tu žinai. Aš nieko prieš. Jis daug tikrai nevalgo saldumynų.

Pasėmiau kelių rūšių po truputį.

Sucypė praveriamos durys.

– Ššš, jis jau miega. Nežadink, – sušnibždėjau Laimiui.

– Padėk po pagalve, – šyptelėjo, pasakęs tokią mintį, – tik tyliai.

Buvau tik su kojine, tai pakankamai tyliai nutipenau prie jo lovos. Laurynas nebuvo padėjęs galvos ant pagalvės, taigi saldainių padėjimas nesukėlė problemų.

– Tik kad rastų, – nusijuokiau, kai išėję iš Lauryno kambario uždarėme duris.

– Ras, ras, – Laimis dar kartą šyptelėjo. – Tik įdomu ką pagalvos.

Ačiū, kad skaitėte. Lauksiu grįžtamojo ryšio el. paštu tyliunas.audrius@gmail.com

© Naglis Šuliokas 2024